

Radicalismul politic și revoluția

Autori:

Vasile – Sorin Curpăn

Vasile Curpăn

Cosmin – Ștefan Burleanu

Emilia Mitrofan

Copilul radicalismului politic a fost *revoluția*. Modalitatea perfectă de exprimare a radicalilor politici se oglindește în *starea revoluționară*.

Aceștia consideră că revoluția constituie modalitatea primordială de schimbare a unei societăți, având ca obiectiv făurirea unui stat fundamentat pe libertate și pe dreptate. Revoluțiile sunt generate de situații disperate, de criză, și sunt facilitate de imprimarea în mentalul colectiv a ideii că societatea nu mai poate evolua în ”vechile tipare”.

Orice mișcare revoluționară prezintă anumite trăsături. Astfel: caracterul brusc, subit al schimbării sociale care tinde să înlocuiască total vechea orientare politică reprezintă cea mai importantă trăsătură, caracterul unei lovituri politice efectuate cu violență; caracterul transferului întregii puteri etatice care generează schimbarea regimului politic. Tocmai acest din urmă caracter delimitează revoluția de o lovitură de stat (sau de palat).

În literatura politologică s-au purtat nenumărate discuții referitoare la consecințele revoluțiilor. Astfel spus, întrebarea centrală este legată de eventualele beneficii sau, dimpotrivă de posibilele efecte negative pe care mișcările revoluționare le provoacă.

Întotdeauna revoluțiile au fost îmbrăcate în pură ură și caracterul benefic al acestora a fost sloganul de bază al istoricilor și al politologilor. Revoluțiile sunt desprinse parcă dintr-un areal mitic, de basm, iar promotorii lor sunt invariabil considerați mesagerii noului, a binelui comun și a prosperității. Oamenii politici ai regimului spulberat de revoluție au întotdeauna epitete de genul: negativi, malefici, retrograzi, descompuși moral, etc.

La conturarea acestui tablou generic, aplicat fiecărei revoluții, fără excepție aproape, a contribuit din plin *ideologia revoluționară*.

Fundamentată de regulă nu doar pe pozițiile partizanatului dar și pe fals și minciună *ideologia revoluționară* prezintă revoluția și regimul politic nou instaurat ca fiind imaculate deși în spatele lor se ascund crime violente și acte de barbarie. Vechiul regim politic este prezentat de aceeași ideologie revoluționară ca fiind demonic. Ceea ce a fost pozitiv sub vechiul regim politic fie este trecut sub tăcere, fie este prezentat denaturat.

Realitatea socială (Revoluția franceză din 1789 sau Revoluția bolșevică din 1917) demonstrează faptul că, în principiu, orice revoluție comportă o natură duală în privința efectelor: atât pozitive cât și negative.

Între efectele negative ale revoluțiilor se pot enumera: violența excesivă îndreptată împotriva persoanelor fizice, manifestarea, chiar și temporară, a despotismului; haosul social

generat de mișcarea violentă revoluționară; posibilitatea angajării statului într-un război civil de uzură dacă revoluționarii nu au preluat controlul asupra întregului teritoriu al țării.

Revoluțiile generează o contradicție, manifestată ca o luptă dintre vechi și nou. Revoluționarii și, în general, simpatizanții revoluției doresc o schimbare din temelie a regimului politic, în timp ce, se spune, contrarevoluționarii, oamenii vechiului regim politic și burocrația moștenită intenționează să conserve, cât mai mult cu putință, instituțiile și normele moștenite de la statul anterevoluționar. Această delimitare este în mare parte adevărată. Dar trebuie remarcat faptul că o schimbare fundamentală, totală o ”rupere din rădăcină”, bruscă nu poate rezista după cum nici imobilitatea claselor privilegiate ale vechiului regim nu poate fi absolută. Întotdeauna cei mai radicali și vehemenți dintre conducătorii revoluțiilor au pledat și vor pleda pentru schimbări totale și bruște, în timp ce revoluționarii mai moderați fac loc ”compromisului”, în sensul realizării unor schimbări gradate și controlate, care să aibă un efect cât mai puțin distructiv asupra societății.

În condițiile societăților contemporane radicalii politici par a se fi îndepărtat de principalul lor mijloc de schimbare socială, anume *revoluția*.

Revoluțiile sunt motivate de excesele guvernanților, a societății politice în ansamblul ei. Ele s-ar putea manifesta exclusiv în statele cu regimuri politice dictatoriale sau totalitare. Aceste regimuri politice, în special cele totalitare, confiscă societății civile orice posibilitate legală de a contesta puterea politică și de a participa în mod efectiv, prin reprezentanții săi, la conducerea politică a societății.

Atunci când societatea politică – și în special guvernanții – devine despotică și arbitrară, coruptă și venală iar posibilitatea legitimă a cetățenilor de a interveni, în mod legal, în opera de organizare și conducere a statului este inexistentă (neorganizarea alegerilor, fraudarea acestora, campanii de intimidare a adversarilor politici, asasinare asupra liderilor opoziției sau asupra liderilor opoziției sau asupra exponenților societății civile, etc.) *națiunea are dreptul legitim de a se revolta împotriva tiraniei*. Ca atare, în această ipoteză, societatea civilă obține, în concret, un *drept la revoluție* rezultat din suveranitatea națională, care este deținută numai de popor.

Când autoritățile etatice în mod programat nu mai reprezintă poporul, acesta are dreptul dar și îndatorirea de a restabili echilibrul, în sensul înlăturării – chiar și prin revoluție – a autorităților publice care exercită suveranitatea națională în numele poporului.

Nimeni nu este atât de bun, de capabil și de instruit încât să guverneze alte persoane, chiar o națiune întreagă, fără consimțământul celor conduși. Nimeni nu are dreptul să guverneze o societate îndepărtându-se de la principiile democratice și de la cele ale Statului de Drept.

Întreaga societate politică, trebuie să înțeleagă că la fundamentul edificării statului este contractul social prin care cei conduși acceptă organizarea și conducerea societății, înfăptuită de către guvernanți.

Progresul și modernizarea societății condiționează dezvoltarea socială.

Concret, dezvoltarea științelor tehnice și a științelor economice au determinat și determină salturi calitative imense în ameliorarea condițiilor de trai și în dezvoltarea societății, în ansamblu. Progresele înregistrate de științele medicale generează o ameliorare considerabilă a calității vieții oamenilor. Toate aceste progrese tehnologice, economice și medicale se fundamentează pe cele mai noi cercetări din domeniile fundamentale ale științei: fizică, chimie, biologie, matematică, informatică, etc.

Dacă în domeniul tehnologic și al științelor reale progresul este mai mult decât evident se pune problema dacă și în domeniul politic se constată un progres sau, cel puțin, o modernizare a cunoașterii în scopul dezvoltării societății.

Sub aspect politic cele mai spinoase chestiuni se referă la: **rezistența umană** (atât la nivel individual cât și la nivel societal) și la aspectele globale ale dezvoltării societății. Cuantificarea progresului în domeniul politic se realizează, în mod obiectiv, prin ridicarea condiției umane la nivelul întregii planete. Starea individului în societate trebuie să constituie obiectivul fundamental al domeniului politic.